

Sygn. akt VII Pa 50/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

28 czerwca 2024 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Kosicka

po rozpoznaniu 28 czerwca 2024 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko Prokuraturze Okręgowej (...)-(...) w W.

o wynagrodzenie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

z 11 marca 2024 r., sygn. akt VI P 188/23

oddala apelację.

sygn. akt VII Pa 50/24

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie wyrokiem z 11 marca 2024 r. w pkt 1 zasądził od pozwanej Prokuratury Okręgowej (...) - (...) w W. na rzecz powódki M. K. 39 029,84 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty:

- 1046,91 zł od 29 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty,
- 1046,91 zł od 1 marca 2021 r. do dnia zapłaty,
- 932,08 zł od 29 marca 2021 r. do dnia zapłaty,
- 1046,01 zł od 29 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty,
- 1046,91 zł od 29 maja 2021 r. do dnia zapłaty,
- 1046,91 zł od 29 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty,
- 1046,91 zł od 29 lipca 2021 r. do dnia zapłaty,
- 992,87 zł od 29 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty,
- 949,19 zł od 29 września 2021 r. do dnia zapłaty,
- 918,58 zł od 29 października 2021 r. do dnia zapłaty,

11. 1046,91 zł od 29 listopada 2021 r. do dnia zapłaty,
12. 905,07 zł od 29 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty,
13. 816,76 zł od 1 kwietnia 2022 r. do dnia zapłaty,
14. 1732,45 zł od 29 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty,
15. 1772,70 zł od 1 marca 2022 r. do dnia zapłaty,
16. 1842,17 zł od 29 marca 2022 r. do dnia zapłaty,
17. 1862,12 zł od 29 kwietnia 2022 r. do dnia zapłaty,
18. 2250,22 zł od 29 maja 2022 r. do dnia zapłaty,
19. 2250,22 zł od 29 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty,
20. 2250,22 zł od 29 lipca 2022 r. do dnia zapłaty,
21. 2250,22 zł od 29 sierpnia 2022 r. do dnia zapłaty,
22. 2130,21 zł od 29 września 2022 r. do dnia zapłaty,
23. 1945,37 zł od 29 października 2022 r. do dnia zapłaty,
24. 2250,22 zł od 29 listopada 2022r. do dnia zapłaty,
25. 2250,22 zł od 29 grudnia 2022r. do dnia zapłaty,
26. 1400,58 od 1 kwietnia 2023r. do dnia zapłaty;

W pkt 2 Sąd Rejonowy nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 26 982,54 zł.

Sąd I instancji ustalił, że powódka M. K. jest prokuratorem byłej Prokuratury Generalnej przeniesionym służbowo z dniem 9 marca 2016 r. na stanowisko prokuratora Prokuratury Okręgowej (...)-(...) w W., który zachował prawo do wynagrodzenia nabytego na dotychczas zajmowanym, od 31 marca 2010 r., stanowisku prokuratora Prokuratury Generalnej.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z § 32 ust. 1 Regulaminu Pracy w Prokuraturze Okręgowej (...)-(...) w W. i podległych Prokuraturach Rejonowych stanowiącym załącznik do Zarządzenia Nr (...) Prokuratora Okręgowego (...)-(...) w W. z 24 sierpnia 2017 roku w sprawie wprowadzenia w Prokuraturze Okręgowej (...)-(...) w W. oraz w Prokuraturach Rejonowych okręgu (...) (...) Regulaminu Pracy, zmienionego następnie zarządzeniem Prokuratora Okręgowego (...)-(...) w W. z 15 maja 2023 r. nr (...) wynagrodzenie za pracę wypłacane jest pracownikom co miesiąc, z dołu do dnia 28 każdego miesiąca. W komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z 9 sierpnia 2019 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale 2019 r. (M.P z 2019 roku, poz. 742) ogłoszono, że przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2019 r. wyniosło 4839,24 zł. W komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z 11 sierpnia 2020 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale 2020 r. (M.P z 2020 r. poz. 711) ogłoszono, że przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2020 r. wyniosło 5024,48 zł. W komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z 10 sierpnia 2021 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale 2021 r. (M.P z 2021 roku poz. 730) ogłoszono, że przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2021 r. wyniosło 5504,52 zł. W okresie od stycznia 2021 r. do grudnia 2022 r. stawką powódki było wynagrodzenie zasadnicze w stawce podstawowej sędziego Sądu Najwyższego przy zastosowaniu mnożnika 4,13, natomiast dodatek stażowy przysługujący jej w tym samym okresie wynosił 20%.

Sąd I instancji ustalił, że wynagrodzenie wypłacone powódce przez pozwaną w 2021 r. wyglądało następująco w ujęciu miesięcznym: w okresie od stycznia do lutego 2021 r. pozwana wypłaciła powódce wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 19 986,06 zł, w marcu - 9025,96 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 10 521,70 zł), w okresie od kwietnia do lipca - 19 986,06 zł, w sierpniu - 14 828,37 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 4951,38 zł), we wrześniu - 10 659,24 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 8953,74 zł), w październiku - 7736,54 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 11759,54 zł), w listopadzie - 19 986,06 zł, w grudniu - 6447,12 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 12 997,38 zł). Pozwana wypłacała nadto w 2021 r. powódce dodatek stażowy, który w ujęciu miesięcznym odpowiadał kwotom: w okresie od stycznia do lutego - 3997,21 zł, w marcu - 1805,19 zł, w okresie od kwietnia do lipca - 3997,21 zł, w sierpniu - 2965,67 zł, we wrześniu - 2131,85 zł, w październiku - 1547,31 zł, w listopadzie - 3997,21 zł, w grudniu - 1289,42 zł. Powódka otrzymała nadto wynagrodzenie roczne w kwocie 18 711,08 zł. Powyższe kwoty podane są przy uwzględnieniu kwoty bazowej w wysokości 4839,24 zł czyli odpowiadającej ww. przeciętnemu wynagrodzeniu w drugim kwartale 2019 r. Przy przyjęciu zaś kwoty bazowej 5050,48 zł czyli odpowiadającej ww. przeciętnemu wynagrodzeniu w drugim kwartale 2020 r. powiększonemu o 26 zł, wynagrodzenie wypłacone powódce przez pozwaną w 2021 r. wyglądałoby następująco w ujęciu miesięcznym. W okresie od stycznia do lutego 2021 r. pozwana wypłaciłaby powódce wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 20 858,48 zł, w marcu - 9419,96 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 10 980,99 zł), w okresie od kwietnia do lipca - 20 858,48 zł, w sierpniu - 15 475,65 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 5167,52 zł), we wrześniu - 11 124,53 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 9344,58 zł), w październiku - 8074,25 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 12 272,86 zł), w listopadzie - 20 858,48 zł, w grudniu - 6728,55 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 13 564,73 zł). Pozwana wypłacałaby nadto w 2021 r. powódce dodatek stażowy, który w ujęciu miesięcznym odpowiadałby kwotom: w okresie od stycznia do lutego - 4171,69 zł, w marcu - 883,99 zł, w okresie od kwietnia do lipca - 4171,69 zł, w sierpniu - 3095,13 zł, we wrześniu - 2224,91 zł, w październiku - 1614,85 zł, w listopadzie - 4171,69 zł, w grudniu - 1345,71 zł. Powódka otrzymałaby nadto wynagrodzenie roczne w kwocie 19 527,84 zł. Łącznie różnica między tak wyliczonymi kwotami świadczeń (wynagrodzenie zasadnicze, dodatek stażowy, wynagrodzenie za chorobę) wynosiła 12 026,16 zł na korzyść powódki (niedopłata), zaś różnica w wysokości wynagrodzenia rocznego - 816,76 zł na korzyść powódki (niedopłata). Podane kwoty są kwotami brutto.

Następnie Sąd Rejonowy wskazał, że wynagrodzenie wypłacone powódce przez pozwaną w 2022 r. wyglądało następująco w ujęciu miesięcznym: w styczniu 3139,13 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 23 037,72 zł), w lutym - 1273,61 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 21 246,80 zł), w marcu - 1946,47 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 18 155,53 zł), w kwietniu - 2 870,84 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 17 268,15 zł), w okresie od maja do sierpnia - 20 858,48 zł, we wrześniu - 15 296,22 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 5339,78 zł), w październiku - 6728,54 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 13 564,88 zł), w okresie od listopada do grudnia - 20 858,48 zł. Pozwana wypłacała nadto w 2022 r. powódce dodatek stażowy, który w ujęciu miesięcznym odpowiadał kwotom: w styczniu - 627,83 zł, w lutym - 254,72 zł, w marcu - 389,29 zł, w kwietniu - 574,17 zł, w okresie od maja do sierpnia - 4 171,70 zł, we wrześniu - 3059,24 zł, w październiku - 1345,71 zł, w okresie od listopada do grudnia - 4171,70 zł. Powódka otrzymała nadto wynagrodzenie roczne w kwocie 15 579,27 zł. Powyższe kwoty podane są przy uwzględnieniu kwoty bazowej w wysokości 5050,48 zł czyli odpowiadającej ww. przeciętnemu wynagrodzeniu w drugim kwartale 2020 r. powiększonemu o 26 zł. Przy przyjęciu zaś kwoty bazowej 5504,52 zł czyli odpowiadającej ww. przeciętnemu wynagrodzeniu w drugim kwartale 2021 r. wynagrodzenie wypłacone powódce przez pozwaną w 2022 roku wyglądałoby następująco w ujęciu miesięcznym. W styczniu - 3421,34 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 25 108,82 zł), w lutym - 1388,11 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 23 156,90 zł), w marcu - 2121,46 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 19 787,72 zł), w kwietniu - 3128,93 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 18 820,56 zł), w okresie od maja do sierpnia - 22 733,66 zł, we wrześniu - 16 671,36 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 5819,83 zł), w październiku - 7333,44 zł (oraz wynagrodzenie za chorobę w kwocie 14 784,37 zł), w okresie od listopada do grudnia - 22 733,66 zł. Pozwana wypłacała nadto w 2022 roku powódce dodatek stażowy, który w ujęciu miesięcznym odpowiadał kwotom: w styczniu - 684,27 zł, w lutym - 277,62 zł, w marcu - 424,29 zł, w kwietniu - 625,79 zł, w okresie od maja do sierpnia - 4546,74 zł, we wrześniu - 3334,27 zł, w październiku - 1466,69 zł, w okresie od listopada do grudnia - 4546,74 zł. Powódka otrzymałaby nadto wynagrodzenie roczne w

kwocie 16 979,85 zł. Łącznie różnica między tak wyliczonymi kwotami świadczeń (wynagrodzenie zasadnicze, dodatek stażowy, wynagrodzenie za chorobę) wynosiła 24 786,34 zł na korzyść powódki (niedopłata), zaś różnica w wysokości wynagrodzenia rocznego - 1400,58 zł na korzyść powódki (niedopłata). Podane kwoty są kwotami brutto.

Sąd rejonowy wskazał, że wymienione wyżej różnice w wynagrodzeniu powódki wynikały z ustawowego „zamrożenia” wynagrodzeń prokuratorskich na mocy ustaw o budżetach na lata 2021 i 2022. Przeciętne wynagrodzenie powódki obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło ostatnio 26 982,54 zł brutto.

Powyższy stan faktyczny sąd rejonowy ustalił na podstawie faktów powszechnie znanych (art. 228 § 1 k.p.c.), faktów niezaprzeczonych (bezsprzecznych) (art. 230 k.p.c.), faktów ustalonych na podstawie innych ustalonych faktów (art. 231 k.p.c.) oraz dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony, co do ich prawdziwości, jak i nie budziły w tym zakresie wątpliwości sądu. Dowód z przesłuchania stron nie przyczynił się do wyjaśnienia sprawy, nie wnosząc do sprawy nowych, nieznanych wcześniej faktów.

Sąd rejonowy zważył, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd I instancji powołał się na treść art. 123 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, tekst jedn. Dz.U. 2023 poz. 1360 ze zm., zgodnie z którym podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego prokuratora w danym roku stanowi przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale roku poprzedniego, ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 504,1504 i 2461) (§ 1); Jeżeli przeciętne wynagrodzenie, o którym mowa w § 1, jest niższe od przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za drugi kwartał roku poprzedzającego - przyjmuje się podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego prokuratora w dotychczasowej wysokości (§ 2).

Następnie sąd rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 124 powołanej wyżej ustawy wysokość wynagrodzenia prokuratorów zajmujących równorzędne stanowiska prokuratora różnicuje staż pracy lub pełnione funkcje. Wynagrodzenie zasadnicze prokuratorów prokuratur rejonowych i okręgowych jest równe wynagrodzeniu zasadniczemu sędziów w takich samych jednostkach organizacyjnych sądów powszechnych. Wynagrodzenie zasadnicze prokuratorów prokuratur regionalnych jest równe wynagrodzeniu zasadniczemu sędziów sądów apelacyjnych. Wynagrodzenie zasadnicze prokuratorów Prokuratury Krajowej jest równe wynagrodzeniu zasadniczemu sędziów Sądu Najwyższego. Dodatki funkcyjne Prokuratora Krajowego i pozostałych zastępców Prokuratora Generalnego są równe dodatkom funkcyjnym odpowiednio Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i Prezesa Sądu Najwyższego (§ 1); Wynagrodzenie zasadnicze prokuratora określa się w stawkach, których wysokość ustala się z zastosowaniem mnożników podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego prokuratora (§ 2); Prokuratorowi obejmującemu stanowisko w: 1) prokuraturze rejonowej - przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce pierwszej; 2) prokuraturze okręgowej - przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce czwartej, a jeżeli na niższym stanowisku otrzymywał już wynagrodzenie w stawce czwartej albo piątej - przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce, odpowiednio, piątej albo szóstej; 3) prokuraturze regionalnej - przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce siódmej, a jeżeli na niższym stanowisku otrzymywał już wynagrodzenie w stawce siódmej albo ósmej - przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce, odpowiednio, ósmej albo dziewiątej (§ 3); Jeżeli przed objęciem stanowiska prokuratora prokurator zajmował inne, odpowiednio równorzędne, stanowisko prokuratora lub sędziego, na obejmowanym stanowisku przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce nie niższej od stawki, w której przysługiwało mu na stanowisku zajmowanym poprzednio (§ 4); Wynagrodzenie zasadnicze prokuratora określa się w stawce bezpośrednio wyższej po upływie kolejnych 5 lat pracy na danym stanowisku prokuratora (§ 5); Do okresu pracy na stanowisku prokuratora prokuratury rejonowej dolicza się okres powierzenia wykonywania czynności prokuratorskich na stanowisku asesora prokuratury (§ 6); Prokuratorowi, któremu z chwilą objęcia stanowiska w prokuraturze okręgowej przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w stawce czwartej albo piątej, a także prokuratorowi, któremu z chwilą objęcia stanowiska w prokuraturze regionalnej przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w stawce siódmej albo ósmej, do okresu pracy niezbędnego do uzyskania wynagrodzenia w stawce bezpośrednio wyższej zalicza się okres pracy na stanowisku bezpośrednio niższym, w którym prokuratorowi przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze

w stawce, odpowiednio, trzeciej albo czwartej, szóstej albo siódmej (§ 7); Okres pracy, o którym mowa w § 5, ulega wydłużeniu o 3 lata w przypadku ukarania prokuratora w tym czasie karą dyscyplinarną lub dwukrotnego wytknięcia uchybienia (§ 8); Przepisów § 2-8 nie stosuje się do prokuratorów Prokuratury Krajowej (§ 9); W związku z pełnioną funkcją prokuratorowi przysługuje dodatek funkcyjny (§ 10); Prokuratorowi przysługuje dodatek za długoletnią pracę wynoszący, począwszy od 6. roku pracy, 5% aktualnie pobieranego przez prokuratora wynagrodzenia zasadniczego i wzrastający po każdym kolejnym roku pracy o 1% tego wynagrodzenia, aż do osiągnięcia 20% wynagrodzenia zasadniczego. Po 20 latach pracy dodatek wypłacany jest, bez względu na staż pracy powyżej tego okresu, w wysokości 20% aktualnie pobieranego przez prokuratora wynagrodzenia zasadniczego (§ 11); Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia: 1) stawki wynagrodzenia zasadniczego na poszczególnych stanowiskach prokuratorskich oraz mnożniki, służące do ustalenia wysokości wynagrodzenia zasadniczego prokuratorów w poszczególnych stawkach, mając na względzie zasady określone w § 1; 2) wykaz funkcji pełnionych przez prokuratorów i wysokość dodatków funkcyjnych przysługujących w związku z ich pełnieniem oraz wysokość dodatku funkcyjnego dla prokuratorów delegowanych do Prokuratury Krajowej, Ministerstwa Sprawiedliwości lub Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, a także sposób ich ustalania, biorąc pod uwagę zakres obowiązków, rodzaj funkcji oraz wielkość jednostki organizacyjnej (§ 12).

Sąd rejonowy wskazał, że w realiach niniejszej sprawy powódka jest prokuratorem byłej Prokuratury Generalnej przeniesionym służbowo 9 marca 2016 r. na stanowisko prokuratora Prokuratury Okręgowej (...)-(...) w W., który zachował prawo do wynagrodzenia nabytego na dotychczas zajmowanym, od 31 marca 2010 r., stanowisku prokuratora Prokuratury Generalnej.

Znajdował więc tu zastosowanie przepis § 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z 2 kwietnia 2010 r. w sprawie wynagrodzenia zasadniczego prokuratorów oraz wysokości dodatków funkcyjnych przysługujących prokuratorom (Dz.U. 2010 nr 56 poz. 339, aktualnie akt uznany za uchylony) zgodnie z którym to przepisem ustala się wynagrodzenie zasadnicze prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury oraz Instytutu Pamięi Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z zastosowaniem do podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego prokuratora, wskazanej w art. 61a ustawy z 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, następujących mnożników: (...)

Prokurator Generalny, prokurator Prokuratury Generalnej, prokurator Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, prokurator Biura Lustracyjnego	podstawowa dla sędziów Sądu Najwyższego	4,13
awansowa	115% stawki podstawowej	

Sąd rejonowy wskazał, że powódce, jako prokuratorowi byłej Prokuratury Generalnej przeniesionym służbowo z dniem 9 marca 2016 r. na stanowisko prokuratora Prokuratury Okręgowej (...)-(...) w W., który zachował prawo do wynagrodzenia nabytego na dotychczas zajmowanym, od 31 marca 2010 r., stanowisku prokuratora Prokuratury Generalnej przysługiwała więc stawka wynagrodzenia zasadniczego 4,13.

Sąd I instancji uznał, że wynagrodzenie powódki za sporne okresy należało się określić zgodnie z wyżej powołanymi przepisami prawa. Według reguł wynikających z tychże przepisów zostało wyliczone w uzasadnieniu faktycznym

wynagrodzenie zasadnicze powódki, wynagrodzenie za chorobę, dodatek stażowy, wynagrodzenie roczne, jakie przysługiwałyby jej, gdyby nie doszło do ustawowego „zamrożenia” wynagrodzeń prokuratorskich - w oparciu o niezbędne dane dla takich wyliczeń, które sąd szczegółowo wskazał w uzasadnieniu faktycznym.

Następnie sąd rejonowy wskazał, że zasądzona wyrokiem kwota odpowiada zsumowanej kwocie różnic między wysokością ww. świadczeń powódce wypłaconych a wysokością należną za lata 2021 i 2022, zgodnie z powołanymi wyżej przepisami prawa. W konsekwencji, pozwana winna świadczyć na rzecz powódki 39 029,84 zł. Pozwana kwestionowała roszczenia powódki co do wysokości, nie wskazała jednakże w ogóle, z czego to wywodzi. Wyliczenia powódki były prawidłowe, wynikały one z danych służących do takich wyliczeń wynikających z dokumentów pochodzących od samej pozwanej.

O odsetkach sąd rejonowy orzekł z mocy art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Odsetki należne są od pierwszego dnia, w którym roszczenia powódki stały się wymagalne, zgodnie z obowiązującymi u pozwanej regulacjami płacowymi, od kwot stanowiących różnicę między kwotami świadczeń za poszczególne miesiące należnych a tymi wypłaconymi.

Sąd rejonowy wskazał, że wynagrodzenie powódki za sporne okresy należało się określić zgodnie z wyżej powołanymi przepisami prawa, gdyż przepisy ustawowe na które powoływała się pozwana (art. 14 ustawy z 19 listopada 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2021, Dz.U. 2020 poz. 2400 ze zm. oraz art. 10 ustawy z 17 grudnia 2021 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022, Dz.U. 2021 poz. 2445 ze zm.) podlegały pominięciu, sąd rejonowy odmówił ich zastosowania wobec wyników przeprowadzonej kontroli konstytucyjności tych przepisów.

Następnie Sąd I instancji wskazał, że w orzecznictwie i piśmiennictwie nie ma zgodności co do dopuszczalności tzw. rozproszonej kontroli badania konstytucyjności ustaw z Konstytucją przez sądy. Dopuszczalność kontroli zgodności przepisu ustawy z Konstytucją przez sądy wywodzi się z art. 8 i art. 178 ust. 1 Konstytucji RP (por. M. Wiącek, Dialog między sądami administracyjnymi a Trybunałem Konstytucyjnym, Zeszyty Naukowe Sądów Administracyjnych z 2021 r., z. 1, s. 237, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 24 października 2004 r., V SA 613/00, opubl. w LEX 46062, wyrok Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 1998 r., I PKN 90/98, OSNP z 2001 r., nr 1, poz. 6), a niekiedy - z zastrzeżeniem, że ma to służyć ochronie praw i wolności jednostki - z art. 45 Konstytucji (tak P. Kardas, M. Gutowski, Spory ustrojowe a kompetencje sądów (granice bezpośredniego stosowania Konstytucji, Palestra z 2017 r., nr 12, s. 23-44) (por. Wyrok NSA z 20.07.2021 r., II FSK 1832/16, LEX nr 3232398.). Dalej w cytowanym wyroku NSA wskazał, że różnice poglądów nie dotyczą jednakże sytuacji tzw. oczywistej niekonstytucyjności albo w razie przyznania przez Trybunał Konstytucyjny przywileju korzyści w okresie odroczenia utraty mocy obowiązującej niekonstytucyjnego przepisu. Dopuszcza się w takich sytuacjach pominięcie niekonstytucyjnej ustawy przez sąd w procesie orzekania (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 22 maja 2007 r., SK 36/07, OTK-A z 2007 r., nr 6, poz. 50, wyroki Sądu Najwyższego z 8 sierpnia 2017 r., I U 325/16, LEX nr 2389585, Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30 stycznia 2018 r., I GSK 2706/17). Sytuacja taka ma miejsce, gdy w przeszłości Trybunał Konstytucyjny orzekał już o normie analogicznej do normy, która ma być zastosowana w sprawie sądowej (tzn. badał ten sam problem konstytucyjny, choć w związku z innym przepisem ustawy), albo w przypadku powtórzenia niekonstytucyjnej normy przez ustawodawcę, albo wówczas, gdy w ustawie (tej samej czy innej) funkcjonuje analogiczna norma, która nie była bezpośrednim przedmiotem kontroli TK.

Zdaniem sądu rejonowego w realiach niniejszej sprawy sprzeczność powołanych przepisów ustaw okołobudżetowych polega na ich sprzeczności z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Jak wskazuje się w judykaturze i doktrynie Trybunał Konstytucyjny w jednym z pierwszych orzeczeń, uwzględniając powyższe zależności, uznał, że równość wymaga, by osoby znajdujące się w takiej samej sytuacji traktować tak samo, a osoby znajdujące się w odmiennej sytuacji - odmiennie (P. Tuleja [w:] P. Czarny, M. Florczak- Wątor, B. Naleziński, P. Radziejewicz, P. Tuleja, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2023, art. 32, Orzeczenie TKz 9.03.1988 r., U 7/87, OTK1988, nr 1, poz. 1.).

Sąd rejonowy wskazał, że prokuratorzy i sędziowie pod względem płac znajdują się w tej samej sytuacji. Artykuł 124 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze określający wysokość wynagrodzeń prokuratorskich odsyła bezpośrednio do wynagrodzeń sędziów równorzędnych stopniem. W sytuacji więc uznania za niekonstytucyjne przepisów „zamrażających” wynagrodzenia sędziowskie a to art. 12 powołanej wyżej ustawy z 19 listopada 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2021 oraz art. 8 powołanej wyżej ustawy z 17 grudnia 2021 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022 - jako niezgodnych z art. 178 ust. 2 Konstytucji RP z przyczyn, które będą podane w dalszej części uzasadnienia i pozostawienia wynagrodzeń prokuratorów na poziomie określonym przepisami ustaw okołobudżetowych - doszłoby właśnie do odmiennego potraktowania przez władze publiczne osób znajdujących się w tej samej sytuacji. Ustawodawca wskazuje jasno i wyraźnie, że jego wolą było ukształtowanie wynagradzania sędziów i prokuratorów na tym samym poziomie (i tak samo solidarnie tym grupom wynagrodzenia „zamroził”, z tym, że w przypadku sędziów jest to niekonstytucyjne na gruncie art. 178 ust. 2 Konstytucji RP). Właściwe przepisy prawa o prokuraturze nie zostały uchylone ani zmienione, jedynie niejako „zawieszono” poprzez wprowadzenie uregulowań o charakterze epizodycznym.

Niekonstytucyjność przepisów „zamrażających” wynagrodzenia sędziowskie nie budziła wątpliwości sądu, TK badał już ten sam problem konstytucyjny m.in. w wyroku z 12 grudnia 2012 r., K 1/12, następnie zaś w wyroku z 8 listopada 2023 r., K 1/23 TK orzekł, że art. 8 i art. 9 ustawy z 1 grudnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 (Dz. U. poz. 2666, z późn. zm.) są niezgodne z art. 178 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Jakkolwiek TK kontrolował tu przepisy odnoszące się do realizacji ustawy budżetowej na rok 2023, to sąd rejonowy nie znalazł podstaw w świetle wskazań TK o których mowa w dalszej części uzasadnienia - by sytuacja kształtowała się odmiennie w 2021 i 2022 roku.

Z tych też względów, zdaniem sądu rejonowego, zachodzi oczywista niekonstytucyjność o której mowa we wcześniej cytowanym uzasadnieniu wyroku NSA przepisów ustaw okołobudżetowych „zamrażających” wynagrodzenia sędziowskie, i - co za tym idzie - analogicznych przepisów „zamrażających” wynagrodzenia prokuratorskie, która uprawnia sąd rejonowy w niniejszej sprawie do zastosowania rozproszonej kontroli konstytucyjności i w konsekwencji pominięcia, odmowy zastosowania przepisów uznanych za niekonstytucyjne.

Odnosząc się szczegółowo do kwestii niekonstytucyjności „zamrożenia” wynagrodzenia sędziów na mocy przepisów ustaw okołobudżetowych sąd rejonowy wskazał, że w wyroku TK z dnia 12 grudnia 2012 r., K 1/12 Trybunał zważył, że te granice, czy też „warunki brzegowe” wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu sędziego i zakresowi jego obowiązków określa od wielu lat w swym orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny, który w obecnym składzie w pełni akceptuje tę linię orzecniczą. Te nieprzekraczalne „warunki brzegowe” są w szczególności następujące:

- Wynagrodzenia sędziów powinny być kształtowane w sposób wykluczający jakąkolwiek uznaniowość - zarówno wobec całej tej grupy zawodowej - ze strony władzy wykonawczej, jak i w odniesieniu do poszczególnych sędziów, co do których niedopuszczalne jest uzależnianie jego wysokości od indywidualnej oceny ich pracy.
- Wysokość wynagrodzenia sędziego, w tym rozpoczynającego karierę w zawodzie sędziowskim sędziego sądu rejonowego, powinna znacząco przewyższać wysokość przeciętnego wynagrodzenia w sferze budżetowej.
- Wynagrodzenia sędziów powinny w dłuższym okresie czasu wykazywać tendencję wzrostową nie mniejszą niż przeciętne wynagrodzenie w sferze budżetowej.
- ***W trudnej sytuacji budżetu państwa wynagrodzenia sędziów powinny być bardziej - niż wynagrodzenia wszystkich innych funkcjonariuszy i pracowników sfery budżetowej - chronione przed nadmiernie niekorzystnymi zmianami.***
- Niedopuszczalne jest obniżenie w drodze normatywnej nominalnej wysokości wynagrodzenia sędziów, z wyjątkiem sytuacji, o której stanowi art. 216 ust. 5 Konstytucji (przekroczenia konstytucyjnego limitu zadłużenia).

Sąd rejonowy wskazał, że TK zważył, że „zamrożenie” wynagrodzeń sędziowskich może być tolerowane tylko wyjątkowo, ze względu na inne wartości konstytucyjne, w szczególności - jak w niniejszej sprawie - ze względu na trudności budżetowe państwa, jeżeli występuje w kontekście szerszego programu oszczędnościowego. Nie może w żadnym wypadku stać się ono systematyczną praktyką. Oczywiście, nie jest możliwe ustanowienie sztywnych reguł w tym względzie, na przykład zakazujących ustawodawcy „zamrażania” wynagrodzeń sędziów przez dwa kolejne lata, albo dopuszczających je nie częściej niż co określoną liczbę lat. Ocena tego rodzaju regulacji musi się odbywać a casu ad casum, z uwzględnieniem uwarunkowań społeczno-gospodarczych i całego kontekstu normatywnego, a jej wynik powinien być efektem ważenia wartości konstytucyjnych. Należy bowiem podkreślić, że „zamrożenie” wynagrodzeń sędziów jest dopuszczalne tylko ze względu na inne wartości konstytucyjne i nie może być - nawet w sposób dorozumiany, czy sugerowany - środkiem „dyscyplinującym”, jak mogłoby to wynikać z niektórych wypowiedzi przedstawicieli władzy wykonawczej (Wyrok TK z 12.12.2012 r., K1/12, OTK-A 2012, nr 11, poz. 134.).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, sąd rejonowy wskazał, że regulacje „zamrażające” wynagrodzenia sędziowskie nie spełniały warunku brzegowego jakim jest to, że w trudnej sytuacji budżetu państwa wynagrodzenia sędziów powinny być bardziej - niż wynagrodzenia wszystkich innych funkcjonariuszy i pracowników sfery budżetowej - chronione przed nadmiernie niekorzystnymi zmianami. Tymczasem zupełnie tak nie było. Z dniem 1 sierpnia 2021 r. wprowadzono podwyżki osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe. Z wiedzy sądu wynika również, że w latach 2021 - 2022 nie doszło do żadnego „zamrożenia” wynagrodzeń pracowników sądów, takich jak asystenci sędziego, czy też pracownicy sekretariatu. Wręcz przeciwnie, wynagrodzenia te wskazywały normalną tendencję wzrostową. Ciężko na tym tle uznać, aby wynagrodzenia sędziów były tu bardziej chronione niż wynagrodzenia wszystkich innych funkcjonariuszy i pracowników sfery budżetowej. W ocenie sądu, regulacje okołobudżetowe dotyczące wynagrodzeń sędziów i prokuratorów wykazywały ewidentnie niekorzystne zmiany na tle reszty sfery budżetowej, przed którymi winny być chronione bardziej - niż wynagrodzenia wszystkich innych funkcjonariuszy i pracowników sfery budżetowej.

Sąd rejonowy nie doszukał się żadnych wyjątkowych sytuacji, które pozwoliłyby - zgodnie ze stanowiskiem TK - tolerować „zamrożenie” wynagrodzeń sędziowskich, ze względu na inne wartości konstytucyjne. W szczególności nie można mówić względnie na trudności budżetowe państwa, występujące w kontekście szerszego programu oszczędnościowego. Sąd rejonowy w latach 2021 - 2022 nie doszukał się żadnego konkretnego programu oszczędnościowego. W związku z trudnościami gospodarczymi państwo wręcz zwiększało wydatki związane z tzw. tarczami kryzysowymi, w związku z sytuacją międzynarodową - wydatki zbrojeniowe. „Zamrażanie” wynagrodzeń sędziowskich i prokuratorów stało się również systematyczną praktyką, trwającą aż do ustawy budżetowej na 2023 r., podczas gdy już w 2022 r. nastąpiło istotne „odbicie” gospodarcze. Z powyższych względów brak było przesłanek do uznania konstytucyjności „zamrożenia” wynagrodzeń sędziowskich w 2021 i 2022 r., konsekwentnie więc - zgodnie z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP - uznać należało, że nie mogły być w tych latach również „zamrożone” wynagrodzenia prokuratorów.

O rygorze natychmiastowej wykonalności sąd rejonowy orzekł na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. Wskazana w punkcie 2) wyroku kwota odpowiada zgodnie z tym przepisem pełnemu jednomiesięcznemu wynagrodzeniu powódki (wyrok z 11 marca 2024 r. – k. 78-79 a.s., uzasadnienie – k. 83-95 a.s.).

Pozwana Prokuratura Okręgowa (...)-(…) wniosła apelację, zaskarżając w całości wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z 11 marca 2024 r. Pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

Naruszenie przepisów prawa materialnego mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

1) art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.2021 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022 r. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z 19.II.2020 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2021 r.:

- poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że przepisy obowiązującej ustawy Prawo o prokuraturze mają prymat na ustawami okołobudżetowymi, mimo, że oba te akty prawne są źródłami prawa tej samej rangi i w świetle ewentualnego konfliktu norm prawnych między źródłami prawa tej samej rangi zastosowanie ma reguła *lex posterior derogat legi priori* oraz *lex specialis derogat legi generali*, a zatem to ustawy okołobudżetowe winny stanowić podstawę ustalania i wypłacania wynagrodzeń na rzecz prokuratorów;

- poprzez ich niezastosowanie i uznanie ich niekonstytucyjności mimo, że okoliczność „trudnej sytuacji budżetu Państwa” spowodowana wybuchem pandemii w 2020 r. stanowi fakt notoryjny uzasadniający konieczność dokonania pewnych zmian w budżecie Państwa.

2) art. 32 ust. 1 Konstytucji RP poprzez jego błędne zastosowanie i pominięcie faktu, że zasady wynagradzania prokuratorów, w przeciwieństwie do wynagrodzeń sędziów nie znajdują umocowania konstytucyjnego, dlatego uznać należy, że ustawodawcy przysługuje szersza swoboda w zakresie kształtowania tych wynagrodzeń aniżeli w przypadku wynagrodzeń sędziowskich.

Z uwagi na powyższe pozwana wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję.

W uzasadnieniu apelacji pozwana wskazała, że istota sporu niniejszej sprawy koncentruje się na sprzeczności zapisów zawartych z jednej strony w unormowaniu art. 123 § 1 Prawo o prokuraturze, z drugiej strony statuowanych art. 10 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 2021 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022 i 14 ust. 1 ustawy z 19.11.2020 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2021 r. Zdaniem pozwanej kluczowe dla rozstrzygnięcia jest prawidłowe ustalenie ich wzajemnej, prawnej relacji.

Następnie pozwana wskazała, że rozpatrując powyższe zagadnienie wskazać przede wszystkim należy, że technikę legislacyjną polegającą na uchyleniu mocy obowiązującej przepisu ustawy Prawo o prokuraturze przez późniejszy przepis tej samej rangi i przy braku wyraźnej klauzuli derogacyjnej, co do zasady można uznawać jako dopuszczalną i zgodną z normami rangi konstytucyjnej. Warunkiem zastosowania powołanej techniki jest jedynie to, aby normy prawne nie były stanowione jednocześnie i aby norma późniejsza nie była hierarchicznie niższa od normy wcześniejszej (por. orzeczenia TK z dnia 8 listopada 1994 r., I P 1/94, z dnia 12 stycznia 1995 r., K 12/94, OTK 1995 rok, cz. II, poz. 2 s. 26).

Pozwana podkreśliła, że ustawy okołobudżetowe są w systemie źródeł prawa aktami posiadającymi tożsamą moc, jak zwykle ustawy w tym ustawa Prawo o prokuraturze. Próba ich odmiennego usytuowania lub przypisanie im innego znaczenia, wymagałoby natomiast wyraźnej podstawy konstytucyjnej. Tym samym każda ustawa późniejsza może uchylić wcześniejszą, jak i ustanowić czasowe wyjątki od jej postanowień. Zatem, w sytuacji wątpliwości dotyczącej mocy obowiązującej przepisów o sprzecznej treści, zawartych w aktach prawnych wydanych w różnym czasie i w wypadku, gdy przepisy późniejsze nie uchylają wcześniejszych, należy przyznać prymat przepisowi późniejszemu (tj. ustawom okołobudżetowym), zgodnie z zasadą *lex posteriori derogat legi priori* (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1993 r., I PZP 12/03 nie publ, wyrok z 12 kwietnia 1994 r., I PRN 12/94, OSNAPiUS 1994/4/61, z 21 czerwca 1994 r., I PRN 38/94, OSNAPiUS 1994/10/162).

Następnie pozwana wskazała, że jak podnoszono w toku procesu i wbrew twierdzeniom Sądu I instancji regulacje ustawy okołobudżetowej miały swoje aksjologiczne *ratio legis* związane ze stanem wywołanym pandemią, co wynika z uzasadnienia do projektu ustawy na rok 2021 r.: W związku z obecną sytuacją gospodarczą kraju spowodowaną epidemią (...)19 nastąpiła konieczność zamrożenia wynagrodzeń osób (w tym sędziów i prokuratorów), dla których podstawę obliczenia wynagrodzenia stanowi przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale roku poprzedniego ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Powyższe stanowi fakt notoryjny. Sytuacja pandemiczna

zmusiła ustawodawcę do podjęcia stosownych kroków związanych z zabezpieczeniem środków w budżecie państwa, które pozwoliły na skuteczne przeciwdziałanie skutkom pandemii.

Pozwana wskazała, że wysokość wynagrodzenia sędziów (a przy tym również prokuratorów) determinowana jest bezpośrednio sytuacją budżetową Państwa i w razie wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności, istotnych ze względu na interes publiczny - możliwe jest wyprowadzenie regulacji pozwalających na ograniczenie wzrostu tych wynagrodzeń, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie. Jak wskazało Ministerstwo Finansów wprowadzone ustawy okołobudżetowe stanowiły narzędzie umożliwiające wprowadzenie rozwiązań pozwalających na wydatkowanie środków w sposób efektywny i skuteczny - adekwatnie do występujących uwarunkowań społeczno-gospodarczych i stosownie do przyjętej polityki państwa która nakazuje ograniczenie niektórych wydatków w celu prawidłowej realizacji ustawy budżetowej.

W ocenie pozwanej obniżenie minimalnej wysokości wynagrodzenia prokuratorów było uzasadnione oceną zagrożenia równowagi finansów państwa i obawą o przekroczenie progu ostrożnościowego.

Zdaniem pozwanej, sąd rejonowy orzekający w sposób nieuprawniony pominął dyrektywny dotyczące wynagrodzenia prokuratorów uregulowane w ustawach okołobudżetowych, co czyni apelację w pełni zasadną.

Odnosząc się naruszenia art. 32 ust. 1 Konstytucji RP poprzez jego błędne zastosowanie, pozwana wskazała, że Sąd Rejonowy całkowicie pominął fakt, że zasady wynagradzania prokuratorów, w przeciwieństwie do wynagrodzeń sędziów nie znajdują umocowania konstytucyjnego. Zdaniem pozwanej należy bezsprzecznie uznać, że ustawodawcy w tej kwestii przysługuje szersza swoboda w zakresie kształtowania tych wynagrodzeń aniżeli w przypadku wynagrodzeń sędziowskich. Stąd też brak podstaw do stwierdzenia sprzeczności ustawy z konstytucją (apelacja pozwanej z 2 maja 2024 r. – k. 98-99 a.s.).

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej była nieuzasadniona.

Na wstępie należy wskazać, że zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Sąd drugiej instancji rozpoznaje w postępowaniu apelacyjnym „sprawę”, a nie „apelację”, co stanowi wyraźne odróżnienie postępowania apelacyjnego od kasacyjnego. Obowiązkiem sądu drugiej instancji jest rozpoznanie sprawy w granicach apelacji, wydanie orzeczenia na podstawie materiału procesowego zgromadzonego w całym dotychczasowym postępowaniu, oraz danie temu wyrazu w treści uzasadnieniu wyroku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2015 r. II PK 65/14). Sąd odwoławczy ma więc nie tylko uprawnienie, ale obowiązek rozważenia na nowo całego zabranego w sprawie materiału oraz jego własnej oceny, przy uwzględnieniu zasad wynikających z art. 233 § 1 k.p.c. (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., I PK 169/05). Oznacza to, że sąd drugiej instancji ma z jednej strony pełną swobodę jurysdykcyjną (bo rozpoznaje „sprawę”), z drugiej natomiast ciąży na nim obowiązek rozważenia wszystkich zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji oraz zgłoszonych w pismach procesowych składanych w toku postępowania apelacyjnego. Rozpoznanie apelacji sprowadza się więc do ponownego rozpatrzenia przez sąd drugiej instancji sprawy, w sposób potencjalnie nieograniczony, co oznacza że sąd ten jeszcze raz bada pod kątem merytorycznym i faktycznym sprawę rozstrzygniętą przez sąd pierwszej instancji. W konsekwencji może, a jeżeli je dostrzeże - powinien, naprawić wszystkie naruszenia prawa materialnego, niezależnie od tego, czy zostały wytknięte w apelacji, pod warunkiem, że mieszczą się w granicach zaskarżenia (por. treść uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07). Jedyne ograniczenia rozpoznania sprawy w postępowaniu odwoławczym są więc granice zaskarżenia, każdorazowo wytyczane w poszczególnych przypadkach przez sformułowanie konkretnych zarzutów podniesionych w treści wniesionej apelacji.

W ocenie sądu okręgowego, sąd rejonowy w sposób prawidłowy dokonał analizy materiału dowodowego, poczynił ustalenia w zakresie stanu faktycznego oraz zastosował przepisy, skutkiem czego zaskarżony wyrok zawiera trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd okręgowy podziela dokonane przez sąd I instancji ustalenia faktyczne i

aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku, nie zachodzi zatem potrzeba ich szczegółowego powtarzania.

Wbrew zarzutowi zawartemu w apelacji pozwanego sąd rejonowy nie naruszył przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z 19 listopada 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej za rok 2021 ani art. 10 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 2021 r. o szczególnych rozwiązaniach dotyczących realizacji ustawy budżetowej za rok 2022, poprzez ich niezastosowanie. Nie jest także zasadny zarzut apelacji o błędnym zastosowaniu przez sąd I instancji przepisu art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Za prawidłowe należało uznać stwierdzenie sądu rejonowego, że przepisy ustawowe na które powoływała się pozwana (art. 14 ustawy z 19 listopada 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2021, Dz.U. 2020 poz. 2400 ze zm. oraz art. 10 ustawy z 17 grudnia 2021 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022, Dz.U. 2021 poz. 2445 ze zm.) podlegały pominięciu, wobec wyników przeprowadzonej kontroli konstytucyjności tych przepisów.

Sąd rejonowy trafnie wskazał, że w realiach niniejszej sprawy sprzeczność powołanych przepisów ustaw okołobudżetowych polega na ich sprzeczności z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Jak wskazuje się w judykaturze i doktrynie Trybunał Konstytucyjny w jednym z pierwszych orzeczeń, uwzględniając powyższe zależności, uznał, że równość wymaga, by osoby znajdujące się w takiej samej sytuacji traktować tak samo, a osoby znajdujące się w odmiennej sytuacji - odmiennie (P. Tuleja [w:] P. Czarny, M. Florczak- Wątor, B. Naleziński, P. Radzewicz, P. Tuleja, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2023, art. 32, Orzeczenie TKz 9.03.1988 r., U 7/87, OTK1988, nr 1, poz. 1.).

Sąd okręgowy podziela również pogląd sądu rejonowego, że prokuratorzy i sędziowie pod względem płac znajdują się w tej samej sytuacji. Artykuł 124 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze określający wysokość wynagrodzeń prokuratorskich odsyła bezpośrednio do wynagrodzeń sędziów równorzędnych stopniem. W sytuacji więc uznania za niekonstytucyjne przepisów „zamrażających” wynagrodzenia sędziowskie a to art. 12 powołanej wyżej ustawy z 19 listopada 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2021 oraz art. 8 powołanej wyżej ustawy z 17 grudnia 2021 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022 - jako niezgodnych z art. 178 ust. 2 Konstytucji RP z przyczyn, które będą podane w dalszej części uzasadnienia i pozostawienia wynagrodzeń prokuratorów na poziomie określonym przepisami ustaw okołobudżetowych - doszłoby właśnie do odmiennego potraktowania przez władze publiczne osób znajdujących się w tej samej sytuacji. Ustawodawca wskazuje jasno i wyraźnie, że jego wolą było ukształtowanie wynagradzania sędziów i prokuratorów na tym samym poziomie (i tak samo solidarnie tym grupom wynagrodzenia „zamroził”, z tym, że w przypadku sędziów jest to niekonstytucyjne na gruncie art. 178 ust. 2 Konstytucji RP). Właściwe przepisy prawa o prokuraturze nie zostały uchylone ani zmienione, jedynie niejako „zawieszono” poprzez wprowadzenie uregulowań o charakterze epizodycznym.

Za prawidłowe należy uznać również stwierdzenie sądu rejonowego, że zachodzi oczywista niekonstytucyjność przepisów ustaw okołobudżetowych „zamrażających” wynagrodzenia sędziowskie, i - co za tym idzie - analogicznych przepisów „zamrażających” wynagrodzenia prokuratorskie, która uprawnia sąd w niniejszej sprawie do zastosowania rozproszonej kontroli konstytucyjności i w konsekwencji pominięcia, odmowy zastosowania przepisów uznanych za niekonstytucyjne.

W ocenie sądu okręgowego, sąd rejonowy słusznie przyjął, że nie było przesłanek do uznania konstytucyjności „zamrożenia” wynagrodzeń sędziowskich w 2021 i 2022 r., konsekwentnie więc - zgodnie z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP - uznać należało, że nie mogły być w tych latach również „zamrożone” wynagrodzenia prokuratorskie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd okręgowy uznał, że skarżone rozstrzygnięcie sądu rejonowego było prawidłowe. Sąd okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany ani uchylecia skarżonego wyroku. Zarzuty pozwanej

podniesione w apelacji stanowiły jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem sądu rejonowego, a pozwana nie wykazała zasadności prezentowanej linii argumentacyjnej.

Biorąc powyższe pod uwagę sąd okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanej jako bezzasadną, o czym orzekł w sentencji wyroku.